

Bodnár Mária, Rimaszécs: Én támogatnám a béranyaság intézményét. Bodnár Mária, Rimaszécs: Én támogatnám a béranyaság intézményét. Azoknak a házaspároknak, akiknek nem lehet gyerekük, nyilván nagyon fontos lenne ez a megoldás. Véleményem szerint egyébként gyermektelen házaspárok esetében ez még mindig jobb megoldás lehetne, mint az örökbe fogadás, hiszen ebben az esetben az apa vér szerinti leszármazottja lenne a születendő gyermek, s ez érzelmi szempontból sem mellékes. Természetesen nagyon körültekintően kellene a béranyaságot szabályozó törvényt megalkotni, hogy ne lehessen ezzel a lehetőséggel visszaélni. A felsorolt indokok alapján tehát csak azt tudom mondani, én támogatnám ezt a megoldást. Novák Mónika iskolaigazgató, Érsekújvár: Ezen a téren elég konzervatív nézeteket vallok. Úgy gondolom, egyetlen jó érzésű és szerető édesanya sem lenne képes megválni a méhében kihordott gyermektől. Éppen ezért nem is nagyon tudom megérteni a béranyákat. Hogy vállalhat egyáltalán valaki ilyesmit? A gyermektelen szülők oldaláról nézve a dolgot pedig úgy gondolom, nem kellene „minden áron” gyermeket akarni. Ha én lennék olyan helyzetben, hogy nem lehetne saját gyermekem, valószínűleg inkább az örökbefogadás mellett döntenék. Esélyt adnék egy szülők nélkül, rideg környezetben élő gyermeknek. Kodai Klára menedzser, Dunaszerdahely: Nincs vele semmi problémám, de én inkább az örökbefogadást választanám, ha szükséges lenne. Törvényileg kellene szabályozni a béranyaságot, mintsem büntetni. Hiszen ilyen alapon az is büntethető lenne, aki árvaházba adja a gyermekét. És vajon nem rosszabb-e, ha egy gyerekotthonba kerül a gyermek? Megértem a kétkedőket, mert nem egyszerű kérdés a béranyaság, és nálunk még nem terjedt el, de elítélni nem tudom. Miért baj az, ha pénzt, tulajdonképpen fizetést adnak érte? Farkas Valéria technikus, Kassa: Nem tudom elképzelni, hogyan működhetne nálunk a béranyaság. És itt nem feltétlenül a törvényre gondolok, hanem inkább az emberi kapcsolatokra. Nekem is három gyermekem van, és elképzelhetetlennek tartom, hogy egy anya ne kötődne a csecsemőjéhez. Mindegy, hogy biológiailag az ő gyereke-e, de kihordta, megszülte, összeköti vele a köldökzsinór, amin keresztül kilenc hónapig táplálta. Nehéz elhinni, hogy csak úgy magára hagyja, odaadja másoknak, és elfelejti. Tudom, hogy vannak anyák, akik otthagyják a csecsemőjüket a kórházban, de nem tudom ezt megérteni. És hogy valakinek ezért fizessenek is, az számomra teljesen elfogadhatatlan módja a pénzkeresésnek. (sk, száz, jom, kozs) Bodnár Mária, Rimaszécs: Én támogatnám a béranyaság intézményét. Azoknak a házaspároknak, akiknek nem lehet gyerekük, nyilván nagyon fontos lenne ez a megoldás. Véleményem szerint egyébként gyermektelen házaspárok esetében ez még mindig jobb megoldás lehetne, mint az örökbe fogadás, hiszen ebben az esetben az apa vér szerinti leszármazottja lenne a születendő gyermek, s ez érzelmi szempontból sem mellékes. Természetesen nagyon körültekintően kellene a béranyaságot szabályozó törvényt megalkotni, hogy ne lehessen ezzel a lehetőséggel visszaélni. A felsorolt indokok alapján tehát csak azt tudom mondani, én támogatnám ezt a megoldást. Novák Mónika iskolaigazgató, Érsekújvár: Ezen a téren elég konzervatív nézeteket vallok. Úgy gondolom, egyetlen jó érzésű és szerető édesanya sem lenne képes megválni a méhében kihordott gyermektől. Éppen ezért nem is nagyon tudom megérteni a béranyákat. Hogy vállalhat egyáltalán valaki ilyesmit? A gyermektelen szülők oldaláról nézve a dolgot pedig úgy gondolom, nem kellene „minden áron” gyermeket akarni. Ha én lennék olyan helyzetben, hogy nem lehetne saját gyermekem, valószínűleg inkább az örökbefogadás mellett döntenék. Esélyt adnék egy szülők nélkül, rideg környezetben élő gyermeknek. Kodai Klára menedzser, Dunaszerdahely: Nincs vele semmi problémám, de én inkább az örökbefogadást választanám, ha szükséges lenne. Törvényileg kellene szabályozni a béranyaságot, mintsem büntetni. Hiszen ilyen alapon az is büntethető lenne, aki árvaházba adja a gyermekét. És vajon

Egyetért-e azzal, hogy lehetővé tegyék nálunk a béranyaságot?

Írta: Új Szó

2005. augusztus 16. kedd - Módosítás: 2005. augusztus 16. kedd

nem rosszabb-e, ha egy gyerekotthonba kerül a gyermek? Megértem a kétkedőket, mert nem egyszerű kérdés a béranyaság, és nálunk még nem terjedt el, de elítélni nem tudom. Miért baj az, ha pénzt, tulajdonképpen fizetést adnak érte? Farkas Valéria technikus, Kassa: Nem tudom elképzelni, hogyan működhethetne nálunk a béranyaság. És itt nem feltétlenül a törvényre gondolok, hanem inkább az emberi kapcsolatokra. Nekem is három gyerekem van, és elképzelhetetlennek tartom, hogy egy anya ne kötődne a csecsemőjéhez. Mindegy, hogy biológiailag az ő gyereke-e, de kihordta, megszülte, összeköti vele a köldökszínór, amin keresztül kilenc hónapig táplálta. Nehéz elhinni, hogy csak úgy magára hagyja, odaadja másoknak, és elfelejti. Tudom, hogy vannak anyák, akik otthagyják a csecsemőjüket a kórházban, de nem tudom ezt megérteni. És hogy valakinek ezért fizessenek is, az számomra teljesen elfogadhatatlan módja a pénzkeresésnek. (sk, száz, jom, kozs)